

Arrest

nr. 172 597 van 28 juli 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, op 13 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 februari 2015 waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 09 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Beslissing tot ontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf

Met het oog op artikel 12bis, §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹

is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 17.10.2014 in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

[...]

om de volgende reden onontvankelijk:

Verzoeker toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die hem verhinderen terug te keren naar het land van herkomst om ginds het vereiste visum te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals bepaald in artikel 12bis §1, tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

De voorgeschiedenis van de relatie van betrokkene met zijn echtgenote, in het bijzonder het feit dat de vader van de echtgenote niet akkoord was met de relatie en dit met het gevolg dat mevrouw het ouderlijke huis moest verlaten, vormen geen buitengewone omstandigheden in bovenstaande zin.

Ook het feit dat mevrouw voltijds werkt en betrokkene het grootste deel van de dag instaat voor de opvoeding van hun dochter, verhinderen hem niet tijdelijk terug te keren. Vele gezinnen worden met problemen van kinderopvang geconfronteerd en dienen daarvoor een oplossing te vinden; dit geldt ook voor dit gezin.

Het feit dat betrokkene zich naar India moet begeven daar in Bangladesh geen Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging is, geldt voor alle Bengalen en vormt daar door geen buitengewone omstandigheid in bovenstaande zin. Voor betrokkene alleen kan geen uitzondering gemaakt worden. De mogelijkheid dat India een visum zal weigeren aan betrokkene om vanuit Bangladesh naar India te reizen, is hier een loutere veronderstelling. Dit is helemaal niet zeker; daarbij zou betrokkene volledig zelf verantwoordelijk zijn voor deze mogelijkheid en kan dit niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid in bovenstaande zin.

Het hoger belang van het kind wordt niet geschaad door een tijdelijke afwezigheid van de vader ; het betreft geen definitieve scheiding."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het wordt uiteengezet als volgt:

"1. Artikel 12bis Vreemdelingenwet voorziet dat een vreemdeling, die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt en die zich tevens bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zijn aanvraag kan indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.

Dit artikel dient samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

2. Door verzoeker werden verschillende buitengewone omstandigheden aangehaald in zijn verzoekschrift van 17 oktober 2014 met inventaris en stukken (zie administratief dossier).

De bestreden beslissing antwoordt hierop onder meer:

De voorgeschiedenis van de relatie van betrokkene met zijn echtgenote, in het bijzonder het feit dat de vader van de echtgenote niet akkoord was met de relatie en dit met het gevolg dat mevrouw het ouderlijke huis moest verlaten, vormen geen buitengewone omstandigheden in bovenstaande zin.

De bestreden beslissing stelt kennelijk dat deze feitelijke elementen geen buitengewone omstandigheden zijn, zonder de motieven hiertoe kenbaar te maken.

De gegeven motivering stelt verzoeker niet in staat te begrijpen op basis van welke overwegingen de verwerende partij tot het oordeel komt dat deze feitelijke elementen geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken.

3. Daarnaast werd door verzoeker meermaals gewezen op zijn langdurige relatie, huwelijk en samenwoning met zijn partner in zijn verzoekschrift van 17 oktober 2014 (zie pagina 1 en 2). Deze elementen werden aangehaald als buitengewone omstandigheden.

Niettemin werden deze elementen, gelet op de gegeven motivering in de bestreden beslissing, kennelijk niet in overweging genomen.

Elke motivering hierover ontbreekt.

De bestreden beslissing gaat enkel in op de noodzaak dat verzoeker instaat voor de opvang en opvoeding van zijn dochtertje.

De gegeven motivering stelt verzoeker derhalve niet in staat te begrijpen op basis van welke overwegingen de verwerende partij tot het oordeel komt dat deze feitelijke elementen (zijn langdurige relatie, huwelijk en samenwoning met zijn partner) geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken.

4. De afdoende formele motivering moet nochtans de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen.

Er werd niet voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.”

2.2. De verwerende partij repliceert hierop als volgt:

“In een eerste middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1-3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Hij betoogt dat de beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke overwegingen tot de beoordeling komt dat de door hem ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken. Hij stelt dat hij gewezen heeft op zijn langdurige relatie, zijn huwelijk en de samenwoning met zijn partner.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker een aanvraag om toelating tot verblijf indiende bij toepassing van artikel 12bis van de vreemdelingenwet, dat onder meer luidt als volgt:

“§1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

(...)

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit; (...)” (eigen onderlijning)

Derhalve diende verzoeker aan te tonen dat er elementen voorhanden zijn die hem verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen. De thans bestreden beslissing werd genomen daar geoordeeld werd dat verzoeker niet heeft aangetoond zich in dergelijke buitengewone omstandigheden te bevinden.

Verzoeker toont doorheen zijn betoog alleszins niet aan dat bepaalde elementen zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing.

In de beslissing werd immers ingegaan op het door verzoeker ingeroepen gezinsleven, relatie, op het feit dat hij moet instaan voor de opvoeding van het kind, op het feit dat hij zich naar India moet begeven om een aanvraag in te dienen en op het hoger belang van het kind.

Voor elk element afzonderlijk werd gemotiveerd waarom het geen buitengewone omstandigheid uitmaakt.

De motieven van de bestreden beslissing zijn op duidelijke wijze leesbaar, waardoor een schending van de motiveringsplicht geenszins werd aangetoond. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, laat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toe te weten op basis van welke overwegingen en wetsbepaling tot de beoordeling is gekomen dat de door verzoeker ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken.

Verzoeker toont in ieder geval niet aan dat de beoordeling van de door hem ingeroepen elementen kennelijk onredelijk is.

Het eerste middel is niet ernstig.”

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Verzoeker betoogt dat er niet is gemotiveerd over de reden waarom de verwerende partij van oordeel is dat de voorgeschiedenis van de relatie geen buitengewone omstandigheid zou uitmaken, en al evenmin over zijn relatie met zijn vrouw.

In de aanvraag wordt de voorgeschiedenis van verzoekers relatie geschetst, waarbij onder meer werd gewezen op het feit dat de vader van verzoekers echtgenote zich niet kon verzoenen met deze relatie en het huwelijk, dat hij probeerde zijn dochter uit te huwelijken aan een Saoedi-Arabisch man en dat, indien zij niet zou instemmen met de wens van haar vader zij dreigde te worden vermoord uit eerwraak. Verder werd er in de aanvraag op gewezen dat, aangezien verzoekers echtgenote noodgedwongen het huis moest verlaten, zij geen beroep kan doen op haar familie om het kindje van het echtpaar op te vangen. De voortdurende aanwezigheid van verzoekers is, zo luidt de aanvraag, dus vereist.

Uit de elementen van de aanvraag blijkt dat verzoeker zich er onder meer op heeft beroepen dat het gezin zich in een zeer precarie situatie bevindt, gelet op de verstoorde relatie van zijn echtgenote met haar familie, die zou hebben gedreigd met eremoord. Door aangaande deze familiale situatie louter en alleen te stellen dat de voorgeschiedenis van de relatie geen buitengewone omstandigheid uitmaakt, zonder meer, en verder te verwijzen naar de “vele gezinnen” die met problemen van kinderopvang worden geconfronteerd en het feit dat het hoger belang van het kind niet wordt geschaad omdat het slechts een tijdelijke scheiding is, is de verwerende partij volledig voorbij gegaan aan de vermeende bijzondere kwetsbaarheid van het gezin in het algemeen en die van de achterblijvende echtgenote en het kind in het bijzonder, of heeft zij daarover minstens niet afdoende -want zeer fragmentarisch en op stereotiepe wijze- gemotiveerd. Hoewel kan worden gesteld dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat ze niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821), is dat, gelet op hetgeen voorafgaat over de aangevoerde specifieke situatie van het gezin, in casu wel het geval. De argumenten van de verwerende partij doen hieraan geen afbreuk.

De vraag, ten slotte of één en ander aannemelijk is gemaakt door verzoeker, is een element dat moet worden beoordeeld door de verwerende partij; het komt de Raad immers enkel toe om de wettigheid van de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing te beoordelen (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

2.4. Het middel is in de besproken mate gegrond. Een schending van de formele motiveringsplicht is aangetoond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 februari 2015 waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS